

Hana Repová

IKAR

SÚKROMNÉ PROBLÉMY

LILLY

2. diel série

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY

LILLY

Text © 2024 by Hana Repová
Cover design © 2024 by Zuzana Valková
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9611-4

Prológ

Ak raz opustíte rodičovské hniezdo a začnete nový, samostatný život, návrat domov je to posledné, na čo myslíte. Teda, ak váš život prebieha aspoň sčasti tak, ako ste si to celé roky vo svojej detskej izbe predstavovali. Snívali ste o ňom, hľadiac na steny plné gýčových plagátov svojich idolov. No osud je sviniar a občas vás dobehne. V jednej minúte máte pocit absolútnej spokojnosti a v nasledujúcej niekto niekde ťukne do kocky domina, ktorá spustí ten povestný dominový efekt, a všetky vaše istoty sa postupne rúcajú ako domček z karát.

Napríklad tá, že doma vás na nedeľný obed privítajú rodičia, alebo tá, že manželský sľub o vernosti ste pred oltárom mysleli naozaj vážne. Alebo že ste rodičovské hniezdo opustili navždy.

Aj Tina žila v tejto istote, až kým jej niekto telefonicky veľmi nešetrne neoznámil tragédiu, pri ktorej zahynuli jej rodičia v horách, v ktorých pôvodne mali relaxovať. Dva roky spolu so súrodencami pchala hlavu do piesku a odmietala myšlienku, že ten Žltý dom tam na nich stále čaká.

A on čakal. Lebo vedel, že jeho čas raz príde. Až po tom, ako Tina v manželstve zakopla, zistila, že bájka o vracovi,

ktorý spadne do trusu, je naozaj pravdivá. Nie každý, kto ťa pošpiní, je tvoj nepriateľ a nie každý, kto ti z tej šlamastiky pomôže, je tvoj priateľ. No našťastie existuje ešte jedno príslovie, ktoré nie je o nič menej múdre a hovorí: *Nie každý, kto blúdi, je stratený.*

A tak aj jej a jej trom súrodencom návrat domov ukázal, že ich príbeh sa pred rokmi začal práve tu, pri strome, ktorý otec po ich narodení v záhrade zasadil a dodnes nesie ich meno. Občas je nutné vrátiť sa na začiatok, aby sa človek pohol ďalej. Tinin príbeh sa takmer skončil, no Lillin sa ešte len začína...

Kapitola 1

Mladá žena v uniforme letušky vystúpila z taxíka pred rodičovským domom, do ktorého sa pred niekoľkými mesiacmi viac-menej proti svojej vôli presťahovala. Po smrti rodičov sa mu vyhýbala presne tak ako jej ostatní súrodenci, až kým ich Sebastian, starší z jej dvoch bratov, nepostavil pred ultimátum. Buď sa dom predá, alebo sa všetci štyria nasťahujú späť, aby spoločným nájom utiahli splátky hypotéky a opravy. Zdvihla pohľad a sledovala dvoch pokrývačov, ktorí pracovali na streche. No super! A to dúfala, že po náročných posledných dňoch v práci sa jej zasa ujde trochu pokoja. Na nohách ju držala už len myšlienka na niekoľko minibalení Nutelly, ktoré si kúpila v letiskovom bufete. Nutella bola jej liek takmer na všetko... únavu, nešťastnú lásku aj na nevysvetliteľné návaly strachu, ktorými od smrti rodičov tajne trpela. Keď bolo najhoršie, zašila sa niekde s kávovou lyžičkou a pohárikom Nutelly. Zavrela oči, snívala a bojovala proti svojmu strachu. Teraz sa bála o staršieho brata. Sebastian krátko po ich sťahovaní zmizol a nechal im trom, teda vlastne štyrom, na krku prerábanie domu. Opäť boli štyria, lebo pred niekoľkými týždňami sa

k nim pripojil jej švagor Adam. Keď sa ich manželstvo s Tinou ocitlo v troskách, vstali z popola ako fénix a bojovali o druhú šancu. A nikto im to neprial viac ako ona.

*

Nasala do pľúc vôňu, ktorá ju obklopovala. Ťažká vôňa orgovánu z maminej záhrady sa miešala s vôňou grilovaného mäsa, ktorú sem privial vietor od susedov. Ak by spokojnosť mala vôňu, musela by voňať presne takto. Aróma pečeného mäsa jej pripomenula, že je poriadne hladná. Vyšla po niekoľkých schodoch od bráničky k vchodovým dverám a hneď po prvom kroku dovnútra ucítila lahodnú vôňu pripravovaného jedla. Dobré, musela priznať, že bývať so súrodencami má aj pozitívne stránky. Hladná ako spisovateľ, ale po takmer desaťhodinovom zámorskom lete aj unavená, že ledva stála na nohách, nemala na varenie energiu. S pocitom slasti si konečne vyzula nepohodlné lodičky, ktoré predpisovali aerolínie k uniforme, a odstrčila ich do kúta. Uprace ich neskôr.

„Ahojte,“ prehodila vo dverách do kuchyne.

Adam pri pracovnej doske kuchynskej linky zručne vykostoval kura, zatiaľ čo Tina pri sporáku niečo miešala.

„Ahoj. Aký bol let?“ Švagor vhodil kúsok kurčaťa do misy a zvedavo sa k nej otočil.

„Otrasný,“ zakvíliła a na okamih sa oprela o zárubňu.

„Turbulencie?“ vložila sa do rozhovoru Tina.

„To tiež, ale nebolo to nič nezvyčajné. Viac ma zamestnávala prvá trieda a nejaká rodina s nevychovanými, rozmazanými deckami a nervóznou, večne nespokojnou ženskou. Utierky na ruky jej boli málo vlhké, kurča suché, šampanské vlašné a sedadlo nepohodlné. Každú štvrtúhodinu na mňa

zvonila pre nejakú hlúposť, zatiaľ čo v ekonomickej triede nám počas letu skoro skolabovala osemdesiatročná pani.“

„Fú. Tak to tie tri voľné dni určite oceníš.“

„Tomu ver! Budem len spať, čítať a leňošiť.“

„Uvidíme, či dokážeš pri tom hurhaji na streche vôbec zažmúriť oko,“ ukázal Adam nožom v ruke na povalu.

„S kúpeľňou sú už našťastie hotoví.“

„Myslím, že by som zaspala aj vedľa zapnutej zbíjačky. Ozaj... Sebastian sa neozval?“

Tina zvažovala.

„Nie. Mobil má vypnutý a ani na sociálnych sieťach moje správy nečítal.“

Lilly prešla ku kuchynskej linke a čo najnenápadnejšie vybrala zo zásuvky kávovú lyžičku. S nevinným pohľadom, akože sleduje, čo varia, ju nechala vklízuť do vrečka uniformy.

„Myslíš, že sa mu niečo stalo?“ Úzkosť v jej hlase, keď sa znova otočila k Tine, sa nedala prepočuť.

„Nič sa mu nestalo! Čo by sa mu malo stať?“ rozohnil sa Adam a nebezpečne pritom mával nožom. „Chalan jednoducho potrebuje vypnúť. To je všetko. Nemaľujte čerta na stenu, ženské bláznivé!“

„Neozval sa už viac ako tri týždne,“ namietla Lilly.

„V liste, ktorý vám nechal, predsa jasne napísal, že sa oňho nemáte báť. A tri týždne sú nič.“

„Aj tak dúfam, že sa už čoskoro ozve,“ prehodila Lilly a otočila sa na odchod.

„Idem si ľahnúť...“

„Lilly?“ Tina stíšila plameň plynového horáka a pristúpila k nej bližšie. „Predvčerom ťa tu hľadal nejaký chalan.“

„Mňa?“

„Áno. Nepoznala som ho, ale napadlo mi, že by to mohol byť ten... Veď vieš, ten, o ktorom si mi nedávno hovorila, že nemá záujem. Možno ho predsa len má...“ usmiala sa na ňu povzbudivo a stisla jej plece.

„Nie, ten to určite nebol. Ani netuší, kde bývam, ale... Ten, kto tu bol, nenechal nijaký odkaz?“

„Nie. Hoci som sa ho pýtala na meno i na to, či ti mám niečo odkázať, odmietol mi čokoľvek povedať. Spýtal sa len, kedy sa vrátiš, a povedal, že sa znovu zastaví. Keby prišiel, mám ťa zobudiť?“

„Áno. Ak je to dačo dôležité, chcem to vybaviť čo najskôr, a ak nie... pošlem ho do čerta.“

*

Večer Tina opäť skontrolovala, či si Sebastian medzitým prečítal správy, ktoré mu zanechala na sociálnych sieťach, no znovu zostala sklamaná. Od jeho odchodu akoby sa po ňom zľahla zem. V liste, ktorý im nechal, napísal, že potrebuje byť sám, a požiadal Adama, aby sa našahoval do ich rodičovského domu a dohliadol na opravu. Tine to naháňalo strach. Basti, ako ho od malička volala, doteraz nikdy nepotreboval byť sám. Vždy sa vedel so všetkými zmenami vyrovnáť oveľa skôr ako ostatní. Aj ako fotograf dokázal urobiť najlepšiu prácu vtedy, keď bol pod tlakom. No smrť rodičov a hlavne jeho nedávne šokujúce odhalenie, že muž, o ktorom si roky myslel, že je jeho otcom, ním v skutočnosti nebol, mu zasadili ťažkú ranu. Toto zistenie ho zasiahlo možno hlbšie, ako si všetci doteraz uvedomovali. Ak to nezažili na vlastnej koži, nemohli si predstaviť, akým šokom bolo preňho z minúty na minútu stratiť svoju identitu, korene, pôvod.

Tina sa v duchu na mamu za to tak trochu hnevala. Nemal sa to dozvedieť takto. Mala mu to prezradiť už dávno, zodpovedať jeho otázky a zbaviť ho pochybností. Alebo si mala toto tajomstvo vziať do hrobu. Ona celú situáciu aj vďaka emocionálnemu odstupu, lebo sa bytostne netýkala jej, videla inak ako Sebastian. Hneval sa na otca, že mu to zamlčal a nedovolil ani mame, aby mu to prezradila, no Tina otca chápala. Vedela, že nechcel dopustiť, aby Sebastian trpel, aby stratil svoje korene, pevné miesto prvorodného syna v rodine. Práve otec s vlastnou komplikovanou rodinnou minulosťou zaznamenanou v kronike Žltého domu chápал, aké dôležité sú korene v živote každého človeka. Prídu víchrice v podobe problémov a úderov osudu a vtedy rodina musí okolo teba postaviť ochranný plot. Presne tak, ako to bolo nedávno u nej. Všetci ju podržali. Dokonca aj ten vetroplach Denis ju často povzbudzoval a tvrdil, že jej manželstvo s Adamom sa dá znova do poriadku, aj v časoch, keď už sama strácala nádej s takým presvedčením, že tomu jednoducho musela opäť veriť. A Sebastianove korene boli zrazu vyplavené na povrch. A akoby to nebolo preňho dostatočne náročné, krátko nato ho žena, ktorú mal rád, obvinila zo smrti jej otca. Tina tušila, že toto zasadilo jeho psychike posledný úder. Svrbel ju zadok a najradšej by vstala a vybrala sa k Emme, aby jej povedala, čo si o nej myslí. Ako mohla Sebastianovi vykričať, že zavinil smrť jej otca, keď sa ju celý čas len pokúšal chrániť?

Nikdy nechápala, prečo bolo Bastiho slabosťou práve toto dievča, no čím ďalej, tým viac bola presvedčená, že si jeho lásku a ochranu nezaslúžilo. Tina brata milovala a bolelo ju, že v poslednom období mu život uštedril toľko kopancov.

No koniec koncov, každý zo štyroch súrodencov niesol svoj kríž. Jej manželstvo s Adamom takmer stroskotalo na útese jej nevery, Lilly bola nešťastne zamilovaná a Denis...

Aj s Denisom sa v poslednom čase niečo dialo, lebo sa správal ako odtrhnutý z reťaze. Bolo možné, že ho strata rodičov zasiahla najviac? Bol mamin miláčik, aj keď to nikdy nahlas nepripustila a vehementne tvrdila, že všetky svoje deti miluje rovnako. Lenže všetci to vedeli. Sebastian bol, aká irónia, otcovým miláčikom a Denis maminým. Oni s Lilly to vedeli, ale nikdy proti tomu nebojovali. Matky milovali synov a otec... keď sa teraz nad tým zamýšľala, bola presvedčená, že otec mal najradšej Sebastiana, lebo mu chcel vynahradiť chýbajúcu lásku jeho vlastného otca. Jeho ostatné vlastné deti boli milované, a tak robil všetko pre to, aby to tak cítil aj Sebastian. Chvíľu premýšľala, či im tieto údery neposielajú rodičia odniekiaľ zhora, aby ich zocelili a pripravili na život bez nich. No potom nad vlastnými pochabými myšlienkami len potriasla hlavou.

Kapitola 2

Vstala, naliala si pohár vína, potom vymenila vodu kyticí orgovánu, ktorý ráno narezala v maminej záhrade, a vrátila sa k laptopu. Mala by si ešte pozrieť nejaké podklady do práce, no myšlienky jej stále zabiehali k súrodencom. Dokážu zostať pokope? Zvládnu aj po smrti rodičov držať spolu a byť si navzájom oporou? Do podvedomia sa jej vtieral nepríjemný pocit, že pri Sebastianovi zlyhala. Možno ju práve teraz potreboval najviac a ona ho nechala odísť. Nevycítila, ako veľmi ho udalosti týkajúce sa maminho listu a Emmiho obvinenia vzali, lebo bola zaslepená vlastnými problémami. Sama len nedávno pochopila, ako veľa pre ňu súrodenci naozaj znamenajú. Keď sa prevalila jej nevera a Adam skloňoval slovo rozvod, stratila pevnú pôdu pod nohami. A nebyť práve Sebastiana... Nechcela si ani predstaviť, ako by sa to celé skončilo. A práve preto mala teraz výčitky. Karta sa obrátila a v tejto chvíli potreboval zasa on ju.

I keď sa nedalo povedať, že by jej manželská kríza už bola zažehnaná. Nebola. Aj napriek tomu, že jej Adam sľúbil druhú šancu. Bývali síce pod jednou strechou, no chodili okolo seba po špičkách. Od toho jedného razu, keď jej po-

vedal, že to chce ešte skúsiť, spolu ešte nespali. Chápala, že potrebuje čas. Keď po príchode do Žltého domu navrhol, že sa na začiatok nasťahuje do Sebastianovej izby a pôjdu na to pomaly, lebo nechce nič unáhliť, súhlasila. Bola rada, že po predaji ich domu vôbec prišiel bývať sem. V neposlednom rade preto, lebo netušila, ako by si s opravami domu, ktoré sa začali nasledujúci týždeň, bola bez jeho pomoci poradila. No bolo na tom aj niečo pozitívne. Pochopila, že Adam sa tu vďaka úlohe, ktorú pri renovácii mal, cítil potrebnější, a mali tak možnosť začať takmer každý svoj rozhovor vecami, ktoré sa týkali prestavby. A tak sa rozprávali najskôr o robotníkoch a stavebných plánoch a len pomaly a opatrne sa prepracúvali k témam o nich dvoch. Adam kontroloval účty, robotníkov, materiál, a ak to bolo možné, aj sám priložil ruku k dielu. Cítila, že sa tým snažil zmierniť svoju vinu za to, že prišli o dom. Možno mu to nebolo jasné, no Tina sa s touto stratou vyrovnávala oveľa ľahšie, ako očakávala. Hlavne preto, lebo síce stratila domov, ale nejakým zázrakom sa jej podarilo udržať si jeho. Jej život nebol ten nepochybne krásny dom, ale on. Adam. Časom sa jej azda podarí znova ho o tom presvedčiť.

Akoby ho myšlienkami privolala, zjavil sa vo dverách do obývačky, kde v maminom hojdacom kresle sedela s laptopom v lone.

„Idem ešte von,“ prehodil a odišiel.

Už niekoľko týždňov tie isté slová. *Idem von*. To bolo všetko. Tak rada by sa spýtala kam, ale neodvážila sa. Ak on sám nemal potrebu sa s ňou o to podeliť, nemalo zmysel klásť otázky. Chápal aj on, že to najťažšie ich ešte len čaká? Znova sa museli začať oveľa viac rozprávať a hlavne

sa musela medzi nimi obnoviť dôvera. Napriek tomu spoza záclony pozorovala, ako nasadol do auta a odišiel. Vo vzduchu zostal len závan jeho novej kolínskej. Sledovala, ako si v posledných dňoch systematicky obnovoval šatník a zmenil vôňu, ktorú používal už roky. Bolo to divné, lebo odkedy sa poznali, používal vždy ten istý parfum. No teraz ho zrejme niečo alebo niekto inšpiroval, aby ho vymenil. V hrudi ju bodal osten žiarlivosti a dúfala, že jej nehodlá odplatiť neveru rovnakou mincou. Pri myšlienke na to, že by mohol ísť za nejakou ženou, ju striaslo.

Z pochmúrnych myšlienok ju vytrhli Lilline šuchtavé kroky na schodoch a potom vošla do obývačky.

„Máš aj pre mňa pohár vína?“ ukázala hlavou na jej ešte stále nedotknutý pohár.

„Jedine, ak niečo zješ. Nemôžeš piť na prázdny žalúdok.“

„Presne takto by to povedala mama,“ zosmutnela Lilly.

„Hej, viem, že už rozprávam celkom ako ona.“ Tina naložila na tanier porciu ešte teplého zapekaného kurčaťa.

Lilly si pritiahla tanier a pustila sa do jedenia.

„Hm... je to fantastické. Aj keď by som už vlastne nemala jesť takto neskoro. Zasa som pribrala a uniforma je mi už len tak-tak. V lete si kolegyne za mojím chrbtom znova budú vymieňať nesúhlasné pohľady a gúľať očami. Na poslednom mítingu sedela vedľa mňa šéfka, a keď som si naliala kávu, odsunula cukor a smotanu na opačnú stranu. Bolo to neskutočne trápne. Cítila som sa, akoby mi strelila zaucho.“

„Prosím ťa. Si akurát. Čo by ešte chceli? Nikdy som nechápala, ako ťa môže táto práca baviť. Diktujú ti hmotnosť, oblečenie, odtieň rúžu, výšku podpätkov, a dokonca aj účes. Nechýba ti troška slobody?“

Lilly len pokrčila plecami a ďalej si vychutnávala jedlo.

Napriek upokojujúcim slovám ju Tina pozorne sledovala. Zvýšený apetít u Lilly znamenal, že nie je psychicky v pohode. Ani teraz jej napriek vlastným starostiam neušlo, že od Sebastianovho odchodu jedla podstatne viac. A čím častejšie sa naňho pýtala, tým častejšie sa v smetnom koši objavovalo viac prázdnych minibalení Nutelly. Tina vedela, že jej chýba, a hlavne, že sa oňho bojí. Od smrti rodičov postrehla na Lillinom správaní výrazné zmeny. Nedokázala spracovať strach, a tak ho spolu so smútkom zaháňala jedlom. Napriek tomu, že stále mala peknú postavu, za posledné dva roky pribrala zopár kíľ a postava sa jej postupne menila. Tinu vôbec neznepokojovali kíľá, ktoré sa na sestru nalepili. Stále nebola moletka, len sa zaoblila na správnych miestach. Oveľa viac ju mrzelo, že nevedela odhadnúť, ako je to naozaj s jej psychikou. Nielen s tou, ktorú sa snažila ukazovať navonok.

Vchodové dvere sa otvorili a nahlas zabuchli. Denis! O chvíľu sa spoza rohu objavila jeho hlava.

„Čaute. Lilly, ty si doma? Práve som pri bráne stretol nejakého chalana, ktorý ťa hľadal, ale povedal som mu, že si v New Yorku.“

Lilly vyskočila a ponáhľala sa k oknu v snahe ešte zazrieť návštevníka, no ulica bola prázdna.

„Ako vyzeral?“ spýtala sa Tina namiesto Lilly.

„Normálne. Asi v mojom veku, o niečo nižší. Krátke tmavé vlasy, okuliare, krivé nohy.“

„Meno ti nepovedal? Ani prečo ju hľadá?“ zasypala ho Tina otázkami.

Denis len zavrtil hlavou a napustil si pohár vody, ktorý na dúšok vypil.

„No super. Keby si býval doma častejšie, vedel by si, že Lilly je už dávno z New Yorku späť. A, mimochodom, zasa si nezaplatil svoju časť nájmu.“

Denis tresol pohár na kuchynskú linku.

„Ježiši! Už aj ty? Len čo do mňa prestal rýpať Sebastian, musíš začať ty?“ Zvrtol sa a pobral sa na poschodie.

„Áno, musím!“ zakričala za ním. „Nemysli si, že my budeme platiť a ty tu budeš bývať ako v hoteli a chodiť sa sem len vyspať bez toho, aby sa ti uráčilo podieľať na nájme. To, že tu nie je Sebastian, neznamená, že sa ťa to netýka. A lás-kavo si uprac pohár do umývačky! Nie som tvoja slúžka!“

Denis z poschodia len čosi zahundral a zabuchol dvere na svojej izbe.

„Čo si dnes taká podráždená?“ pozorne si ju premerala Lilly.

„Štve ma, že ten chalan si sem chodí ako do holubníka a ani mu nenapadne spýtať sa Adama, či niekde nie je potrebná jeho pomoc.“

„Aha... Takže ide o Adama?“ Lilly odtisla prázdny tanier, servítkou si zotrela z pier zvyšok paradajkovo-syrovej omáčky a dopriala si výdatný hlt vína z Tininho pohára.

Tá mlčky vložila jej prázdny tanier aj Denisov pohár do umývačky a vrátila sa s druhým pohárom a fľašou vína k Lilly.

„Niekam chodí...“

„Kto? Adam?“

Tina smutne prikývla.

„Večer mi iba oznámi, že ide von, a zmizne. A zmenil parfum aj štýl obliekania. A také fajnové topánky, aké si kúpil, nikdy nemal. Sledovala som, ako ich leštil... Zjavne chce urobiť na niekoho dojem.“

„Spýtala si sa ho, kam chodí?“

Tina zavrtela hlavou.

„Prečo?“

„Lebo si nechcem pripadať ako stíhačka. Hlavne po tom, čo som vyviedla.“

Lilly prikývla. „Chápem, ale ak ťa to zožiera, možno by si to mala skúsiť.“

„A teba?“ Tina jej vrátila otázku, lebo dúfala, že Lilly na chvíľu odpúta jej myšlienky, ktoré stále sprevádzali Adama, iným smerom.

„Čo mňa?“ Lilly si znova upila vína a nechápavo na ňu pozrela.

„Čo je s chlapom, pre ktorého sa zožieraš ty? A čo je s tým, ktorý ťa tu tak vytrvalo hľadá? Alebo je to jeden a ten istý?“

„Nie. Určite to nie je jeden a ten istý a už som ti povedala, že musím naňho zabudnúť. A mala by si to urobiť aj ty. Ak mi ho budeš stále pripomínať...“

„Ach... Vidiš predsa, že pre Adamove večerné výlety je zo mňa len kľbko nervov. Buď k svojej sestre trochu zhovievavá a prived' ju na iné myšlienky!“

„Nie je o čom rozprávať. Vážne.“

Tina zagúľala očami a nasadila výraz, z ktorého Lilly okamžite pochopila, že musí jej zvedavosti dať aspoň niečo, inak si to bude sestra pamätať a potom to vytiahne proti nej v absolútne najnevhodnejšej chvíli. Túto jej taktiku si pamätala ešte z čias ich detstva. Rokmi by na to skoro zabudla. Návrat do Žltého domu vyťahoval na povrch najrôznejšie spomienky.

„Tak teda dobre... Čo chceš vedieť?“

„Všetko!“

„Všetko nie je veľa. Robí na letisku. Prepravuje batožinu. Patrí teda k robotníkom z nejakej pracovnej agentúry. Vieš, akých ľudí tam berú... Bez perspektívy. Nemusí vedieť takmer nič, len dvíhať ťažké kufre. Už to samo osebe hovorí za všetko. Často ho stretávam pri poobedňajších alebo večerných príletoch. Buď keď privezie batožinu, alebo keď ju odváža. Občas šoféruje aj mikrobus, ktorý prepravuje pasažierov medzi lietadlom a príletovou halou. Je na ňom niečo... neviem. Jasné, je fešák. Vysoký, tmavý, široké plecia, výrazný nos, výrazná sánka... Ešte aj hlavu má peknú! Fakt. Vieš, čo tým myslím. Takú, na ktorej vynikne dobrý účes. Moje hormóny sa jednoducho zbláznia vždy, keď ho vidím. Nejde však iba o vzhľad. Párkrát som ho pozorovala, ako prišiel do práce na motorke, a raz alebo dva razy som ho stretla v bufete. Jedol hotdog a čítal nejakú starú ošúchanú knižku. Je samotár. Alebo čudák. Asi oboje. Vždy sedí v kúte sám, akoby sa vedome skrýval pred pohľadmi ľudí. No vyžaruje z neho akási neprístupnosť. A zakaždým, keď sa k nemu priblížim, odoženie ma ako dotieravú muchu. Netuším, čo, dopekla, na ňom je, že neviem naňho zabudnúť. Minulý týždeň sa to v Barcelone hemžilo peknými chlapmi. Naozaj! Bol tam nejaký medzinárodný festival a na každom kroku chlap, z ktorého som mala ísť do kolien, ale ja som stále videla iba jeho.“

„Možno je to tvoje ego. Chlapi na teba odjakživa leteli a to, že zrazu niektorý nemá o teba záujem, nemôžeš tak ľahko stráviť.“

„Fakt netuším, možno máš pravdu. Snažila som sa ho vypudieť z mysle, no márne. Mala si už niekedy taký pocit? Ja neviem. Niečo ma k nemu neuveriteľne ťahá. Nikdy som

na reči o chémii medzi ľuďmi neverila, ale asi budem musieť začať. Keď zaspávam, často mi myšlienky samy od seba zabehnú k nemu. A potom mám ešte aj zlé svedomie, že nezaspávam so spomienkou na mamu a otca, ale naňho. Už dávno sa v mojom živote nestalo nič pekné...”

Tine stislo srdce. Načiahla sa za ňou a pevne ju objala.

„Mama s otcom vedia, že ich stále ľúbiš, nech sú teraz kdekoľvek.“

Lilly prehltila slzy a smutne prikývla.

Po chvíli sa presunuli na gauč a Lilly si zložila hlavu do Tininho lona. Tá jej prstami jemne česala husté vlasy a snažila sa jej dať pocit, že jej rodina je stále tu. Keď stratila na jednej ceste rodičov, hrozila sa, že by mohla na tejto, Sebastianovej, prísť aj o staršieho brata. Hoci boli s Denisom dvojčatá a doteraz si rozumeli najviac, momentálne bolo porozumieť Denisovi rovnako ťažké pre obe rovnako. Tina vedela, že Lilly sa niekoľkokrát usilovala k nemu preniknúť a zistiť, čo sa s ním deje, ale nepodarilo sa to ani jej.

*

Tina vložila svoje veci do práčky a otvorila bielizňový kôš, aby skontrolovala, či je v ňom niečo tmavé, čo by mohla oprat' spolu s legínsami a niekoľkými tričkami. Navrchu ležala Adamova nová čierna košeľa. Včera večer v nej odchádzal. Opatrne k nej privoňala a modlila sa, aby nezacítila sladký parfum inej ženy. Nič, len nová vôňa jej muža. S úľavou ju hodila do práčky a potriasla nad svojím počínaním hlavou. Asi jej naozaj preskočilo. Nikdy na Adama nežiarlila tak, aby sa znížila k čomusi podobnému, a teraz s tým rozhodne nebude začínať. Hnevalo ju len, že prisľúbil, že je ochotný dať

im druhú šancu, ale veľa pre to nerobil. Hovoril s ňou málo a naďalej spal v susednej izbe. Ako mohli za takýchto podmienok svoj vzťah prehĺbiť? Čo nechápal, ako veľmi jej chýba, keď sa v noci budí a vie, že je tam niekde za stenou a ona necíti jeho teplo? Nejednen raz premýšľala, či to naozaj myslel vážne alebo jej sľúbil druhú šancu len v slabej chvíli a teraz netuší, ako má z toho vycúvať. Vrátila sa z pivnice na prízemie a zamierila do kuchyne, aby si urobila rýchle raňajky a kávu. Predtým ako sa to všetko zomlelo, vždy raňajkovala v kancelárii, väčšinou s kolegami, no po nástupe na Martinovo miesto to už nebolo vhodné. Rozhodne nechcela vyzerať namyslene, ale vedela, že by to už nebolo také nenútené ako kedysi. Kolegovia by si dávali pozor na každé slovo, ktoré by v jej prítomnosti vyslovili. Musela si priznať, že spoločné nenútené raňajky s jej tímom sú jedna z vecí, ktorých sa jednoducho musí vzdať.

Chvíľu pred otvorenou chladničkou premýšľala nad možnosťami raňajkového menu. Potom vybrala celozrnný chlieb, syr, šunku a zeleninu. S plnými rukami zabuchla lakťom dvere chladničky a ocitla sa zoči-voči Adamovi. Od ľaku takmer vykrikla.

„Zbláznil si sa? Strašne som sa zľakla!“

„To je dobre.“

„Preskočilo ti?“ oborila sa naňho a položila potraviny na stôl.

Adam prešiel ku kávovaru a vytiahol z linky dve šálky.

„Ja neviem, ty mi povedz. Stále premýšľam, čo som robil počas nášho manželstva zle.“

„Rozhodne som sa ťa nebála a ani teraz s tým nemienim začínať, ale je pravda, že občas si mohol byť trochu... tvrdší.“